

сия сж биле общи предприятия на хунните и на антите, т. е. на бжлгарете и на руссите, защото и послѣдните така сжщо сж биле нѣкога си сжсѣди на готите. На това сжвокупно дѣйствиѣ противъ тѣхъ отъ страната на славянските племена, както ще да видиме по-послѣ, явно указва и сжвременникътъ на Прокопия Иорнандъ.

При сичките показанни отъ насъ по-горе нѣкои и други неточности въ сжчиненията на Прокопия, неговите извѣстия сж за насъ драгоцѣнни до най-висока степенъ и трѣба да служатъ като исходни точки за рѣшението на тие вопросы, за които ни е сега думата. Въ времената на Юстиниана I, бѣлѣжи той, хунните, славяните и антите съ своите почти катогодишни нашествия сж опустошили Илирия, Тракия, Гржция, Тракийски Херсонесъ и сичките страни отъ Ионийско море и до предмѣстията на Цариградъ; а по причина на истрѣблението и плѣненieto на жителите, въ тие области сѣки е можалъ да види „почти скитски пустини“ (Hist. Arcana с. 18). Въ своята история за готската война Прокопий изображава цѣлъ единъ рѣдъ подобни нашествия, които сж са предприѣмале ту отъ славяните и отъ антите отдѣлно, ту заедно съ хунните и съ кутургурите. (А у Теофанна и у другите по-подирни историци, които разказватъ за тие войни, намѣсто кутургурите на Прокопия, са спомѣнуватъ или просто хунните, или бжлгарете). Юстинианъ изгражда единъ джлагъ рѣдъ крѣпости по край Дунавътъ, за да запази империята си отъ неукротимите варваре. Но това не е мѣшало на послѣд-